

omnes, quos ibi invenerunt, occiderunt. Fertur autem occisa esse ibi 200 milia hominum. Et tunc levaverunt sibi christiani regem Gotofredum, qui fuerat Suevorum dux. Et de mense Julii prædictus papa Urbanus obiit, et electus ³⁶⁹ est Pascalis papa.

1100. Mortuus est Gotofredus prædictus ab urso ³⁷⁰, egrediens a saltu ³⁷¹, quem antea ³⁷² eum ³⁷³ fortiter feriens ³⁷⁴.

1101. Comprehensa est Cæsarea a christianis et

A ad solum usque perducta. Et in hoc anno de mense Septembris mortuus est Goffridus comes, et Alexius ³⁷⁵, filius ejus, intravit Materiem, et superiora ³⁷⁶ cœperunt habitari ³⁷⁷ a Montensibus ³⁷⁸. Hoc anno obiit Arnaldus archiepiscopus Acherontinus, et Rogerius comes Siciliae ³⁷⁹ in mense Junii ³⁸⁰.

1102. De mense Novembris obiit Stephanus abbas Materiensis, et Symeon abbas successit ei. Et in mense Maii electus est Petrus Acherontinus archiepiscopus ³⁸¹.

VARIÆ LECTIONES.

³⁶⁹ eleuatus 3. ³⁷⁰ ursa 3. ³⁷¹ e. ex alto 1. ³⁷² ante 1. ³⁷³ ipse 2? 4. ³⁷⁴ ferierat 2? 4. ³⁷⁵ alexander 2. 4. alexii 3. ³⁷⁶ super ea 1. superia 2. supra 3. *vacat* 4. et s. c. h. a. m. *desunt* 1^a. *spatio relicto*. ³⁷⁷ habitare 1. ³⁷⁸ a montensibus 1. Amantensibus 3. ³⁷⁹ *deest* 1. ³⁸⁰ iulii 4. ³⁸¹ Finis 3. Finis Lupi Protospatæ 4.

ANNO DOMINI MC.

EPISTOLA ENCYCLICA

MONACHORUM MAJORIS MONASTERII TURONENSIS

DE MORTE BERNARDI ABBATIS

(MABILL. Annal. Bened., V, 668.)

In Majori Monasterio ex hac turbulenta vita hoc anno (1100) ad cœlestem requiem migravit piissimus abbas Bernardus, postquam sacrum hunc locum annis amplius quindecim per varias turbas rexisset, ejusque regularem disciplinam et libertatem strenue conservasset. Encyclicam de ejus obitu epistolam scripsere de more Majoris Monasterii fratres, in qua orbitatis suæ intolerabilem dolorem testantur.

Omnibus Ecclesiæ Dei ubicunque diffusæ filiis et filiabus, Domini servitio dicatis et conservis suis et comparticipibus spei, quæ est in Christo, Majoris Monasterii fratres mutuæ charitatis in omnibus bonis participationem.

Quoniam, Apostolo docente, nos omnes qui Dominum Jesum confitemur, si fidem nostram male vivendo non mortificamus, membra corporis ejus, quod est Ecclesia, esse didicimus; cum autem patitur unum membrum, cætera commembra oportere compati, eodem insinuante, non ignoramus. Vobis commembris nostris, ut nobis compatiamini, sicut ratio charitatis exposcit, orbitatis nostræ importabilem passionem nuntiamus. Orbati sumus etenim patre nostro Bernardo, viro admodum venerabili, utpote vere, quod primum est, catholico, C
dulci, sapienti, pio, et ut quid de eo sine errore sentire debeatis breviter pandamus, actu et habitu veræ religionis et sanctitatis reverendo. Unde absque dubitationis hæsitatione confidimus quod ei sit præclarus quietis locus in sanctorum beatifica mansione præparatus. Sed quoniam nullum ita circumspicte vel eliminate vivere in hujus ærum-

B nosa carnis mortalitate, cui nihil mundanæ contagionis inhæserit, et probatissimorum sanctorum exemplis et divinæ Scripturæ testimoniis cognovimus, ei aliquid carneæ rubiginis, quod purgatoriiis pœnalibus sit expiandum, ex parte aliqua inhæsisse formidamus. Hinc est quod petimus, in quo a vobis piæ compassionis adjutorium postulamus, scilicet ut ne forte propter aliquam carneæ fragilitatis maculam januam lebitæ quietis ad tempus purgationis ei contigerit obfirmari, vos orationum vestrarum clavibus et piarum oblationum impulsibus impetretis festinantius aperiri. Rogamus etiam ut pro nobis communem omnium exoretis Creatorem, quatenus ad beneplacitum suum vivere, et nos regere faciat Patris defuncti successorem. Et quoniam pius Pater noster vir sanctæ severitatis fuit, et non solum verba peccatrix, sed et vana et scurrilia, et quæcunque modo inutilia exosa habuit, et ab auditu suo, quantum potuit, rejecit; sanctitatem vestram precamur ut versuum nœnias et derisiones, quæ potius quam prosint defuncto, facientibus accumulunt damnationem, ab hac charta summovea-

is, tantumque simpliciter locorum vestrorum nomina, et quid pro defuncto Patre nostro et pro nobis feceritis adnotetis, ut quid etiam nos pro vobis debeamus facere cognoscamus, sicque præceptum apostoli Jacobi complentes: *Orate pro invicem ut salvemini*, ad Salvatorem nostrum nos mutuis orationibus pertrahamus Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat cum

A Patre et Spiritu sancto unus beatus et beatificans Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Obiit autem hic piissimus Pater noster anno ab Incarnatione Domini 1100, indictione VIII, epacta VII, concurrente VII, idibus Aprilis, in ipsa hebdomada Paschæ, Sabbato quod est in Albis, in ipso diei exortu, tanquam qui de tenebris egrederetur ad lucem.

ANNO DOMINI MC.

BRUNO

NOTITIA HISTORICA IN BRUNONEM

(OUDIN., *Script. Eccles.* II, 958.)

Bruno quidam hoc anno 1100 vel 1110 claruit, de quo plura scire non licuit. Fuisse videtur ætatis ejusdem cum Alulfo sub sæculi XII initium, qui ambo Collectaneum Paterianum ex opusculis divi Gregorii in libros Scripturæ compositum, injuria temporum perditum, reparare voluerunt. De Alulfo hæc habet Hermannus in *Historia restaurationis monasterii Sancti Martini Tornacensis* tomo XII *Spicilegii*, num. 38, pag. 395 et sequentibus. « Is primum clericus, deinde monachus in præfato monasterio, armarii seu cantoris officium 47 annis tenuit, omnesque libros beati Gregorii sæpius relegens, imitatus Paterium, universas tam Veteris quam Novi Testamenti sententias ab eo expositas excerpens, tres exinde codices composuit, et quartum de valde utilibus sententiis superaddidit, eisque *Gregorialis* nomen indidit. » Hæc Hermannus de Alulfo, qui *Gregorialem* componens ad imitationem Paterii, illius operis jacturam, cui prima pars tantum superesset, resarcire voluit. Alter autem qui resarciendæ Paterii jacturæ laborem suum contulit, fuit ille Bruno de quo loquimur, qui cum Collectaneum Paterii in libros Veteris ac Novi Testamenti ex Gregorii libris conscriptum et injuria temporis perdi-

tum cerneret, reparare jacturam eandem voluit. Unde quia operis Pateriani seu Collectanei in libros Scripturæ potiores pars prima tantum superstes esset, addidit primæ huic Paterii antiqui parti, partes secundam et tertiam, ipso nomine etiam Paterii relicto, hic Bruno de quo loquimur; unde contingit ut in mss. omnibus bibliothecarum, Paterii credantur, quia illius nomine insigniuntur. Spectant tamen hæc partes secunda et tertia Paterii ad Brunonem, ut ex epistola Brunonis ad Wernerum quemdam constat, quam Benedictini monachi ediderunt in editione ultima Operum divi Gregorii papæ omnium, Parisiis, quatuor in-folio voluminibus anno 1705 facta, tomo IV, parte II, sub præfationis finem, quam operi Pateriano a se edito præmiserunt. Ex hac igitur epistola, constat Paterium quem Benedictini monachi Galli velut genuinum et integrum prodixerunt, esse mutilum, ac partem tantummodo primam ad Paterium pertinere; partes autem secundam et tertiam esse hujus Brunonis, qui anno circiter 1110 Paterium deficientem supplevit, illique duas partes adjecit, quæ temporum injuria verierant.

BRUNONIS GREGORIALE.

(*Vide Patrologiæ tom. LXXIX, Opp. sancti Gregorii Magni tom. V, col. 681.*)

ANNO DOMINI MC

BERNARDUS TOLETANUS

NOTITIA HISTORICA

(FABRIC., *Bibliotheca mediæ et infimæ Latinitatis*, I, 254.)

Bernardus, archiepiscopus Toletanus, interfuit conciliis Legionensi, Nemausensi et Gerundensi an. 1094, 1096 et 1097. Auctor Sermonum quatuor in antiphonam *Salve, Regina misericordiæ*, editorum inter Opera S. Bernardi Clarævallensis.